

POČASNAJ BÓH

ČASOPÍS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

3. číslo

Budyšin, měrc 1955

Lětnik 5

Bibliske rozpominanje

Dže w sčenju wo chléb. Nje-prajimy přewjele, hdyž prajimy: Prašenje wo chléb njeje hišće nihdy naš lud tak hluboko hnuo a zaběralo kaž džensa. Spominajmy na zašlu wojnu, na strašne čežke lěta po wojnje, hdžež su tysacy, haj miliony čłowjekow dla nedostatka chléba a wuhla bėdnu smjeré namakali abo su jich zmjerzlych we chěžach a ložach nadešli. A džensa hišće mrěja tysacy w ludach, dokelž prašenje chléba hišće njeje rozrisane.

Njeby tohodla prawje bylo, hdy bychmy džensa na zakladze našeho teksta na najčeše prašenje džensnišeho časa pola toho wotmolwu pytali, kiž je stajnje swětlo byl a wotmolwu měl a přeco hišće ma na wšitke prašenja, kiž čłowjekow wot starodawna a tež džensa hišće pohnuwaju. Chcemy tohodla džensnišu stawiznu hluboko w našich wutrobach pohnuwać.

Tuta stawizna ma kaž koždy skutk Knjeza wuznam, kiž dale saha hač sebi myslimy. Je z nim tak kaž z chlébom w Jezusowym rukomaj: Wón rosće w jeho cyrobu dawacej mocy, čím wjacj wot njeho brane budže.

Chcemy sebi wulkotny wobraz teksta zpřitomnić: Wulka syła ludu, wosebje z woršty chudych a bjez wobsydstwa, po tysacorach w pusćinje bjez chléba wot knjeza pusćiny — hłodu — zajeci, ale srjedź tych tysacow swětla postawa teho Knjeza a jeho hnujacy hłos: „Mi je žel teho luda.“ Jezus znaje nuzu luda, ma sobuželniwosć z nim a može tež pomhać: „Nochcu jich bjez jědze přec pušćić, tak ze bychy woni wo móc njeprišli na puću.“

Moji lubi, njejsu miliony člo-

Tekst: Matth. 15. 29—39

wjekow džensnišeho časa tuto slowo Zbožnika znali? Njeznaja je ludžo, kiž džensa hišće z prašenjom chleba wojuja? Abo njeje ton wjacj žiwy, kiž je jonu tute slowa rečal? Abo njeznaje jeho wutroba žaneje sobuželnosće wjacj? „Je jeho ruka překuša, po tym hač je njebjeski tron zajal? Prašenje hišće přestalo njeje: Z wotkel wozmjemy chléb?“

To jene chcemy konstatować: Jezus njeje na swět přišol, zo by nuzu a starosće swěta wotstronil, ale zo by nuzu a starosće swěta přewinyć pomhał.

Njeńdže džensa tak jara nimo tych, kiž sym runje naspomnił, wo prašenje wšedneho chléba, ale dže wo prašenje, kiž je hišće horciše a wotriše: z wotkel wozmu mcey, z wotkel trošt, zo njebych dušownje zawutlil a zemrěl w pusćinje. Njetrjebamy sebi myslić, zo njeby powyšeny Knjez za to žane wočko měl, žanu sobuželnosć, žane: „Mi je žel teho luda!“ Tak kaž njeje Jezus tych 4000 w pusćinje přewidzał, ale zo je pomhał, tak može tež nam w našej nuzy pomhać. Ale to jene nochcemy přewidzeć: Tam w pusćinje stejachu před Knjezom ludžo, kiž jeho mčne a pomocne slowo pytaču, na jeho erće wisachu a při nim wutrachu. bjez toho zo bychy na to myslili, što k žiwnosći a potrěbnosći čěla sluša, a to dny dolho. To njebě žana morkotaca syła, kiž je wot Boha wotpadnyła, kaž ju džensa husto dosć namakamy, kiž přeco nowe puće pyta, kiž bychy za nich směr žiwjenja byle, ale jenož nic pola Boha.

Njedyrbjeli džensa wotrišo dyžli hdy prjedy slowa profety předować: „Wobroćće so zaso k temu, wot kotrehož daloko wotstupili sće!“ Jes. 31. 6.? „Hdyž budžeće mje z cylej wutrobu pytać, dha chcu so wam dac namakać. praji ton Knjez.“ Jer. 29. 13 a 14.

Drje slyšimy husto njekmane reče: Wot kemšichodzen a njebudžemy syći. Wězo, bohobojanosć njeje wšedny chléb, ale hdžež so Boha boja, tam Boh chléb wobradža

Sto chceš Jezus z tym dziwom w pusćinje prajić? Wotmolwu je nam sam dal: „Pytajće pak najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosć, dha budže wam to wšitko přidate.“ Wěrnosć tuteho slowa je 4000 ludžom w pusćinje wobkručil a wěrnosć tuteho slowa wam tež džensa hišće wobkruča nad tymi, kiž jeho slowo jako chléb žiwjenja plaćić daju. Ale džensa su Jezusowe slowo z předowanja na horje wobroćili! Předuja džensa wotře: Pytajće najprjedy pjenjeze swěta a po krasnosći swěta. dha budu wam njebjesa na swěće a druhe njebjesa njetrjebaće! Měnja, zo je tute zmyslenje wulki postup w poznaću. ale zludanje njewuwostanje kaž su stawizny husto dosć dopokazale. Budže so rukazać, zo za koždy lud slowo Knjeza plaći: „Pytajće najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosć, dha budže wam to wšitko přidate.“

Luther ma prawje z jeho slowom a tym rozpominanje skonči: „Zuma wučby tuteho ewangeliya je ta: Dyrbimy pobožni być a so pilnje po Božim slowje měć kaž ludžo w ewangeliju, a wěrić, zo budže so Boh starać. zo změjemy jědz a piće a cyrobu.“ Hamjeń!

Złótnik na křížu (Luk. 23, 33-47) farar Malink-Łazowski †

Luba wosada! Wysoko pozběhuje so kříž Chrystusa na Golgata. Na nim wisa wón; bléde a z krewju přelate wobličo je z čérnjowej krónu wobdate, čélo je rozšwikane. ruce a noze z wulkimi hozdžemi překlóte. Šěsć hozdžin wisa tak wojujo ze smjerću w njesměrných bolosćach a — mjelći skoro stajnje. Jenož malo słowow křížowaneho je so nam w ewangelijach zachowalo, słowa, z kotrymiž wulcy, mudri a wučeni tutoho swěta njewědza, što započé, dokelž su tak cyle hinaše, jako dyrbjale poslednje słowa mrěwaceho rjeka po našim čłowjeskim zdaću być. Wopušćeny je nětko tón, kotryž něhdy tak wuběrnyje předowaše a dźiwy činješe, cyle wopušćeny. Syly, kotrež za nim zahorjene a wobdźiwujo kročachu, su so pak rozbrojile, pak je so jich wyskace „Hosiana“ přewobročilo do zlostneho „křížuj!“ Haj, samo najbliži, kotříž stajnje z nim běchu, su jeho wopušćili a jenož někotří z nich sej zwaža zdaloka přihladować, štož so na Golgata stawa. Je na koncu z Jezusom Nacaretskim, cyle na koncu. Tutón žalostny, krwawny konc wotkrywa jeho tola jako toho, kajkiž we woprawdźitosći běše: pak wotcuzbnjeny idealist a sonjer, kotrehož son je wusonjeny, rozbity, rozražený na surowej woprawdźitosći, abo zlostniski zběžkar přećiwo wšemu bójskemu a čłowjeskemu porjadě. kotrehož je skončnje zaslužene chłostanje dosáhnyło. Tak to wupada, tak dyrbi wupadać wokolo každého, kotryž ma tu jenož trochu rozuma, ludźiznajerstwa a žiwjenskich nazhonjenjow. Wšak to tež jenož tak wupada. We woprawdźitosći wuchadza z mrěwaceho, po zdaću podležaceho, haj hinjaceho muža na křížu hobrska, dźiwna moc, kotraž kříž do srjědžišća wšěch stawiznow staji. Přetož tu so rozeznowaja duchojo. Kříž Chrystusa nuzuje ludźi wšěch časow a wšěch narodow k rozsudej, kotremuž so nihto wuwinyć njemože. Nihto njemože na Golgata jenož z přihladowarjom być, pod křížom Chrystusa su jenož dwoji ludžo, dženasa kaž tehdy: jedni polni hidy a wotpokazanja přećiwo čichemu mužej z čérnjowej krónu. kotříž

jeho hanja a wusměšuju; druzy pak su čí, kotříž — a to je tón wulki dźiw! — křížowaneho wuhladawši tež do njeho wěrja. Tam na Golgata, pod křížom Chrystusa, tam so džěli žiwjeński puć čłowjestwa do šěrokeje dróhi, kotraž wjedže do zatamanja, a wjele jich je, kotříž po njej kroča, a do wuskeje šćežki, kotraž wjedže do žiwjenja, a malo je tych, kotříž ju namakaja.

Su wobrazy, kotrež na wobhladowarja stajnje hladaja, hačrunjež swoje městno změnja: tak zhladuje na tebe, luby křescijano, křížowane, sy-li štožkuli, stejš-li hdžežkuli a jeho pohlad so tebe praša: do kotrych ludźi so ličiš, do wusměšowarjow abo do wěrnych? Po kotrym puću kročiš, po šěrokim abo wuskim? Rozsudž so! Dokelž „štož njeje za mnje, je přećiwo mni“, před křížowanym njeje newtrality! Přetož słowo wot kříža

1. je hluposć tym, kiž budžeja zhubjeni,
2. nam pak, kiž budžemy zbožni, je wono Boža móc.

I.

Nam so zdawa być, jako by so nam Chrystus jewił jako tón, kotryž we woprawdźitosći běše, jako wotcuzbnjeny sonjer abo zlostniski zběžkar. Tola we wěrnosci smy my čí, kotrymž so na Golgata maska z wobliča wottorhne, my so sudžimy, dokelž so jewimy jako čí, kajcy woprawdže smy. „Wótče, wodaj jim, dokelž njewědza, što činja“, praji Chrystus, jako jeho wojacy Pilatusa běchu křížowali. A hdyž tež z tym wuprajena próstwa křížowaneho najprjedy za wajakow plaći, kotříž rozkaz sčěhuj, jeho jako pozdatneho zlostnika na kříž přibichu, tak tola trjehi wopodstatnjenje próstwy: „Woni njewědza, što činja“ tež wšitkich druhich, kotříž hanjo a wusměšuju pod křížom steja, haj wona trjehi každého, kotryž so tehdom abo džensa, njech bjezdžaknje wotpokazujo, njech njepracelisce, přećiwo křížowanemu so staji. Kak slepi su tola ludžo, kak zeslepjeni smy my wšitcy před swětlom wěrnosće, kotrež je swětej w Chrystusu so jewilo. Pawoł ma prawje: „Jeli zo pak tež naš ewangelij je zakryty, da je zakryty před tymi, kiž zhu-

bjeni budžeja, w kotrychž je Bóh toho swěta mysle zaslepil, zo njeby jim swěćila jasna swěca ewangeliskeje Chrystusoweje jasnosće. kiž je Bože znamjo.“

Slepi su wojacy, kotříž so najprjedy přezjedni do drasty křížowaneho džěla a lós wo nju čiskaja, a kotříž potom rozwjeseleli z druhimi hanja: „Sy-li židowski kral, da pomhaj sam sebi!“ Slepy je lud, kotryž přihladowo podla steji, po tym zo bě najprjedy wołał hosiana a potom křížuj. Slepi su předewšěm wyši luda, kotříž tam hanja: „Druhim je pomhal, njech sebi sam pomha, jeli zo je wón Chrystus, wuzwolony Boži!“ Haj, woni běchu sej cyle hinašeho Mesiasa nadželi, politiskeho, kotryž z bójskej, dźiwnej mocu židowski lud k najmóćnišemu a najbohatšemu na swěće činić dyrbjese, a dokelž nětk woprawdžity Chrystus, kotryž w polnomocy Boha k nim přińdže a jich swědomje trjehić zamóže, tak malo jich přečam wotpowěduje, tohodla so začisnje a dyrbi na křížu skončić. Slepy je tež přeni ze sobukřížowaneju zlostnikow, kotryž jenož sej přeje, zo by ze strowymi stawami z kříža dele přišol; wumóžnik, kotryž njezamóže abo nochce jemu při tym pomhać, je jemu wohidny a zacpěca hodny.

My pak, luba wosada, stejimy z nimi tam, wšitcy bjez wuwzaća. w samsnym zatamanstwje, runje tak zaslepjeni, runje tak so spjećujo přećiwo Bohej a Chrystusej. Tež nas trjehi na Golgata sud křížowaneho, a my so jewimy jako čí, kotříž woprawdže smy před Bohom. Nimamy hustodosć samsne přeča, kaž lud a jeho wjednicy na Golgata? Njeńdže nam stajnje jenož wo zemske kubla, wo zemske wuspěchi, wo zemsku pomoc? Modlimy so třěću próstwu Wotčenaša runje tak sprawnje a nutrnje kaž štwórtu? Njejsmy woprawdžitu, rozsudnu pomoc Boha, jeho nam w Chrystusu poskićenu hnadu, što wě kak husto, zacpěli a wšo móžne, pjenjezy, česć, powołanje atd. za wažniše měli, kaž Bože kralestwo a jeho prawdu? A hdyž potom po našich přečach njeńdžeše, hdyž buchmy poniženi, jakož tola sej myslachmy, zo budžemy powyšeni, hdyž dyrbjachmy njesć nje-

česć Chrystusa, hdžež so w prawje myslachmy, hdyž dyrbjachmy so wotrjec něčehožkuli, hdžež so nadzjachmy dobyća, hdyž so nam křiž město króny poskići a zrudoba na město wjesela — smy so potom zwólniwi podwolili, běchmy sčerpni a poslušni, smy Božu hnadu chwalili tež w křižu a zrudobje a smy so wjeselili, zo můžemy z Chrystusom čerpcje, kaž to Bože słowo nam křescijanam prikazuje, abo njejsmy so tola nutřkownje napřecili a rozhorili. na Božej mocy a sprawnosći dwělowali, zawistni na druhich zhladowali, kotřiž so po našim mēnjenju lēpje mējachu kaž my, a Božu hnadu hanili, kotraž bě na nas přišla k našemu strowju? Zhladuj na křižowaneho, luby křescijano, won je, kotryž so tebe praša, a wotmołw jemu bjez ludanja a sebjewobšudjenja, zo njeby tež tebi jeho křiž zasudzenje był, jako hluposć so jewił, kaž tym, kiž zhubjeni budžeja.

II.

„Nam pak, kiž zbōžni budžemy, je wono Boža móc.“ Drje wupřestrěwa so za čłowjeći rozum nje-wopřimjomna čma nad křižom Chrystusa. Na wusměšowanje a hanjenje wotmołwja křižowany z mjelčenjom, wonym mjelčenjom, w kotrymž po Lutherowych słowach Boži sud so chowa. Přetož Bōh njezamōže čłowjeka bóle chłostać hač z tym, zo přewostaji jeho sebi samemu a zo wozmjje jemu Bože słowo. A tola chowa so we wonym mjelčenju Jezusa hišće poslednja smilnosć, kotraž tež nje- přecěla přelutuje a jemu najposledniši čas k nakazanju da: „Wótče, wodaj jim, přetož nje-wědža, što činja.“ Wězo je nje- přecelam Chrystusa tuta smilnosć zakryta, runje tak zakryta kaž sud.

Jasnje pak swěći swětlo hnady wěriwym. To je njewopřimjomny dźiw, to je woprawdžite potajnstwo křiža a jeho dźiwneje mocy nad čłowjećimi wutrobami, zo ludžo pod křižom Chrystusa k wě- rje dońdu, hačrunjež tola woprawdže zwonkowny napohlad kōždeho k tomu zawjesć mōže, so wot tutoho muža, kotryž tak žalostnje skōnča, njewědžo wotwobroćić. Přeni, kotryž započnje pod křižom Chrystusa wěrić, je druhi ze sobukřižowaneju zlostnikow. Won wotmołwja přenjemu na jeho hlupu hanjacu rěč: „A ty so

tež njebojiš před Bohom, kiž sy wšak w runym zatamanstwje? A mój wšak smój poprawom w tym samym; přetož namaj so prawje dōstanje, štož z našimi skutkami smój zaslužiloj. Tón pak nič njezdobneho njeje činił.“ Tak dawa won wěrnosći česć, wěrnosći a sprawnosći: zasudzuje sebjje sameho a swědči wo njewinowatosći Chrystusa. Haj, hišće wjace: won wobroća so nětko na njeho sameho z ponižnej prostwu wo hnadu a smilnosć: „Knježe, spomń na mnje, hdyž do swogjeho kralestwa přińdžeš.“ A hlej, nět- njemjelči Chrystus wjace, ale wě- riwemu wotmołwja z kralowskej polnomocu, kotruž tež hišće na křižu ma: „Zawěrnó, praju ci: Džensa budžeš ze mnu w paradizu.“ Tak je woprawdže jedyn z najposlednišich čłowjeskeho splaha, jedyn z prawom k smjerći zasudzeny a wotprawjeny zlost- nik, so stal přeni, kotryž je přez Božu hnadu k wěrje do křižowa- nego došoł. Stož druhi zlostnik přez swoje hanjace wužadanje njeje dōpcěć mōhl, tutomu je so stało z hnady: jemu je so za čas a wěčnosć pomhało, a přez čer- pjenje a mrěće je so wumōhl přez toho, kotryž tež za njeho hrěch. čerpjenje a smjerć přemōhl je.

Luba wosada! Wěčnosć hakle nam pokaza, kak wulka je syła tych, kotřiž přez tute někotre sło- wa, kotrejž je Chrystus z tutym swojim sobučerpjacym wumēnjał, runje w swojich najčešich chwila- ch su trōšt a mēr namakali. Tež džensa hišće je křiž Chrystusa wěsty wuček tych, kiž njenama- kaja wupuća před nuzu swogjeho swědomja, dokelž dyrbja sebjje samych zatamać. A što dyrbjał sej zwažić sebjje sameho wusprawnić? Je jenož jedyn puć k wěrnemu pokojej swědomja, k sprawnosći a k žiwjenju, a tutón puć wjedže přez Golgata, hdžež so šěroki a wuski puć dželitej, won wjedže přez wuske wrota sebjezasudjenja a pokuty. Ale štožkuli tež přeco pod křižom Chrystusa kaž wony želnosćiwy zlostnik je wuske wrota překročil a wuski puć nastupił, wě, zo tutón puć wopraw- dže do kraja pokoja wjedže. To je „trōštna zadwělowanosć“, wo kotrejž Luther w swojim naj- rjeńšim lisće rěči, kotryž won 8. apryla 1516 na bywšeho klōštr- skeho bratra je pisał: „Tohodla, mój luby bratře, wukń Chrystusa zeznać, a to křižowaneho. Wukń

jeho chwalić a na sebi samemu zadwělujo jemu rjec: ty, knježe Jezuso, sy moja sprawnosć, ja pak sym twój hrěch, ty sy to moje na so wzał a mi to twoje dał; ty sy to wzał, štož ty njeběše, a mi dał, štož ja njeběch. Pas so, mój bratře, hdy za tajkej čistosću hla- dać, zo so wjace jako hrěšnik nje- zdawaš, haj samo hrěšnik wjace być nochčeš. Přetož Chrystus by- dli jenož mjez hrěšnikami. Za to je won z njebjes přišoł, hdžež bydleše mjez sprawny, zo by tež mjez hrěšnikami bydlił. Tajku jeho lubosć rozpominaj, a ty namakaš jeho najstōdši trōšt. Přetož bychmy-li dyrbjeli so ze swo- jej prócu a česnosću k pokojej swědomja předobyć; k čemu by Chrystus potom dyrbjał wumrěć? Tohodla jenož w nim namakaš pokoj, z trōštnej zadwělowanosću w sebi a w swojich skutkach. Ty budžeš wot njeho wuknyć, kaž je tebe přiwał, tak je tež twój hrěch za swój, a jeho sprawnosć k swogjej sćinił.“

A hišće druhi započina pod křižom wěrić: romski hejtman, kotryž nawjedowaše wojakow, kotřiž dyrbjachu jeho křižować. Won widzi Chrystusa mrěć a slyši jeho poslednje słowa: „Wótče, po- ruču swoju dušu do twojeju ru- kow!“ Njeh su wšitcy slepi byli, kotřiž jeho tam hanjachu, rom- skemu hejtmanej buštej woči wěry wotewrjenej a won džeše: „Zawěsće, tón čłowjek je prawy byl.“ To rěka, jedyn, kotryž swoju sprawnosć wudžěluje na nje- sprawných, hdyž jenož do njeho jako za nich křižowaneho wěrja. Tak chcemy tež my Chrystusa ze- znać a to křižowaneho; přetož „słowo wot křiža je hluposć tym, kiž budžeja zhubjeni; nam pak, kiž budžemy zbožni, je wono Boža móc!“ Hamjen.

Klukš: Sylny wichor, kiž zachadžeše surowje tež w našich kōn- činach, wobškodži nowu cyrkwin- sku wěžu. Nadzijamy so, zo so škoda bōrzy z Božej pomocu po- rjedži.

Kotecy: Njedzeli Septuagesimae běchu zaso serbske kemše w Kotečanskej šuli. 12 žonow, 5 mu- žow a 1 hōlc běchu z Kotec, z Łuzka a ze Žarkow přišli a so wjeselichu, zo nowy Hrodzišćan- ski susod hižo tak bōrzy pola nich předowaše. Bliše serbske kemše budu w meji, ale w cyrkwi a do- poldnja!

Hrodzišćo česćowaše svojego wučerja

Z wosebitym dnjom běše za Hrodzišćo z wokolnymi wjeskami zařdžena srjeda 2. měrca; jeho bywši wučer a kantor Arnošt Pětrik, rodženy w Lipiču, za wučerja wukublany na prjedawšim Krajnostawskim seminaru w Budyšinje, smědžeše z Božej milosću swoje 80. narodniny woswjećić. Kak jeho sebi waža, wupraji powšitkowne wobdźelenje při jeho woslawjenju. Je drje to jonkročnje, hdyž sebi svojego wučerja na tajke wašnje česća. Z ranja hač do wječora přichadźachu gratulanća, zo bychy jubilaraj swoj dźak a swoje zbožopřeća wuprajili a to nic z prozdnymaj rukomaj. Kopicy darow a mnohosć kwětkow wobkručichu wulku česćownosć a dźakliwosć. Dopoldnja přichadžeše cyrkwinske předsydstwo z dwěmaj fararjomaj. Fr. Krawc, kiž je so nedawno na wotpočink podal a lětdžesatki z jubilarom hromadže dźělał, wupraji za swěrne čezke dźěło k spomoženju zhromadnosće swoj a wšěch wosadnych dźak a wutrobne přeća za přichod.

Hdyž bě jubilar po zložonym pruwowanju tři lěta dolho jako jenički wučer w Borku skutkował, nastupi w lěće 1899 swoje zastojnstwo, zwjazane z kantorstwom w Budyšinku. Z lěta 1906, potajkim 49 lět dolho, pak je po tym w Hrodzišću kantoril, doniž jeho woteběrace mocy k swjatokej njenawabichu. Tuchwilu pak hišće nastupnicu, kiž w Hrodzišću hišće bydlenje nima, njeđiwažo swojeje strowcty zastupuje. Potom porěča nowy farar Rudolph, kiž je jako rodženy Němc našu maćernu rěč přiľadnje nawuknył, woslawjejo jubilara jako přiľadneho wučerja w službje šule a cyrkwy, naposledk z lěta 1945, hdyž bě potajkim 70 lět stary jako katecheta, zložuje swoje slowa na slowa Swjateho písma: „Či pak, kiž wučili su, budža so swěćić jako njebieska jasnosć.“ „Ze zlotymi pismikami“, rjekny won, „je mjeno jubilara na wšě časy do wutrobow wjele stow něhdušich jeho šulerjow zapisane.“ Popołdnu přiřdže stud. rada Wałtar, zo by w mjenje su-

perindentury w Budyšinje dźak a zbožopřeća wuprajil. Před wječorom přichadžeše najprjedy posawnowy a potom cyrkwinski spěwny chor, zo byštaj jubilara z dujerskim a spěwnym zastaničkom ze zbožopřećom a z darom počesćiloj.

Wjeršk wšěch woslawjenjow bě wječorny wuhot w rjanej žurli, kiž běše hišće mloda Hrodzišćanska skupina Domowiny zarjadowała. Telko hosći běše přeproše nje skupiny scěhowało, zo bě žurła hač na posledne městno wobsadžena. Měsćanosta gmejny, br. Čemjer, witaše hosći a wuzběhowaše w swojej narěči ze serbskimi a němskimi słowami zaslužby jubilara za powšitkownosć Hrodzišćanskeje gmejny a wosady přepoda jemu jako znamjo dźaka z kwětkami wupyšeny koš z darami. W mjenje Budyskeje župy Domowiny porěča br. Kowar, něhduši šuler jubilara, jemu so dźakujow wuprajiwši zbožopřeća župy a přepoda jemu koš z kwětkami jako znamjo přiľoznaća. Budyski holčacy chor pod nawo-

dom lawreata Narodneho myta Jurja Winarja běše ke kulturnemu wupyšewju wječora z kwartetom dujerjow Serbskeho kulturneho ansambla přichwatal. Nutrnje posluchachu přítomni ze svojim jubilarom wuběrnym poskićenjam spěwarkow kaž tež dujerjow. Tak slyšachmy dujerjow ze znatym Beethovenowym „Njebjja slawja Wěčneho česć“ a Kreutzerowym „To je džen Boha Knjeza“. Spěwarki zaspěwachu stare znate ale tež nowe serbske, dale nimo němskich tež jedyn pólski spěw. Wosćbje spodobaše so wšitkim ludowy spěw: „Přadla je Marja kudźalku“ a solo Leňki Winarjec: „Zerja so šerja“, kaž bohaty přiľesek pokaza. Na koncu zaspěwa hišće Hrodzišćanski cyrkwinski chor pod nawodom wučerja Šoły-Worcynskeho k rozžohnowanju z jubilarom a kedźbliwymi hosćemi wuspěwajo spěw, kiž je pod nawodom jubilara nawuknył.

W o w č e r - Wjelkowski

Tež redakcija „Pomhaj Boh“ česćenemu jubilaraj z wutroby zbožo přeje.

Ke konfirmaciji z wosebitym słowom na staršich a na dźěći

wobročil je so mjez druhimi meklenburski krajny biskop. Tuto slowo njech je we wujimku tež našim dźěćom a staršim prajene: Prawi starši paćerskich dźěći so ze svojim dźěćom pod Bože slowo stajaja a jeho puć ze swěrnym dobroprošenjom přewodžeja. Konfirmacija je wulcy wažny skutk cyrkwy. Dźěći su w křesćanskej wěrje rozwućene, su dopominane na zaklad žiwjenski, na kotryž su ze swjatej křćenicy stajene a z tym na wulke skutki Bože w Chrystusu pokazane. Wone su na wužiwanje Božeje wječerje přihotowane. Na konfirmacijskim dnju so wone ke křesćanskej wěrnosći wuznaja. Z modlitwami wosady so wone do towarstwa z Knjezom Chrystusom w jeho cyrkwi přijimuju. To je wulka a wuznamna služba cyrkwy na młodzinje, ale tež rozsudny džen za žiwjenje každeho mlodeho křesćana. Tu so njejedna wonekajki rjany swjedžen, ale wo

zetkanje ze žiwym Bohom. Konfirmacija je potom z wosebitym žohnowanjom, wěstaj-li staršej wo zamolwjenju, kotrež za swoje paćerske dźěćo mataj, tež hižo do tutoho dnja. Wonaj budžetaj pytać zadžewać wšemu rozprosenju, a budžetaj na to kedźbować, zo njeby domjacy swjedžen znutřkowny wuznam a žohnowanje tutoho dnja kazyl abo docyła skazyl. Konfirmacija ma lětsa wosebity rozsudny raz, a tuž chcemy wšitcy na paćerske dźěći spominać z chutnej modlitwu, chcemy na to myslić, kak jara budža wone Božu pomoc trjebać w spytowanjach, kotrež z jich samych wutrobow schadžeja, jich njewěstych činić w poslušnosći před Bohom a jeho swjatym kaznjam, a tež w spytowanjach wot wonkach, kotrež chcedža jim křćeński slub njewěsty sćinić. Při tym njeje to, štož čłowjekowo činja, najwažniše. My mamy Bože slubjenja.